Kun ne tulivat, oli viileä lokakuinen sunnuntai. Kotikatumme asvaltti oli peittynyt vaahteranlehtien alle ja sitä reunustavat puut hohtivat kultaisen ja oranssin sävyisessä väriloistossaan. Oli se aika vuodesta, jolloin luonto antoi periksi lähestyvälle talvelle, kesä oli jo takana ja kaiken kauniin ja elävän oli aika taipua pimeän ja kylmän edessä. Sanotaan, että elämä luonnossa ei koskaan väisty ilman taistelua, ja tuolloin elettiin sitä kahden viikon pituista lyhyttä jaksoa, jolloin luonto esitti viimeistä näytöstään ennen talvelle antautumista. Muistan hiljaisuuden, joka maan päälle laskeutui autojen lakatessa toimimasta, tehtaiden sammuttua, lasten kaikottua pihoilta temmeltämästä. Muistan että kukaan meistä ei sanonut mitään. Oli kuin sanoja ei olisi edes tarvittu, minun ja isäni silmissä viilsi hiljainen ymmärrys siitä mitä oli tapahtunut. Minä, kuten uskoakseni jokainen ihminen, oli joskus leikitellyt ajatuksella että se päivä saattaisi tulla. Kun näimme repeävälle taivaalle ilmenneet valtavat laivastot, pelolla ei ollut tunteissani sijaa. Astuin kotikadulleni muiden mukana ja me kaikki tuijotimme niitä ikään kuin lumoutuneina, ehkäpä tietäen ettei mitään ollut enää tehtävissä. Äitini oli ainoa jonka silmistä loisti puhdas kauhu ja se leimahti häneen silloin kun hän kääntyi katsomaan lapsiaan. Me opimme nopeasti miksi he olivat tulleet ja ennen kaikkea mitä he olivat tulleet hakemaan. He käyttivät kommunikointiin edistynyttä teknologiaa, sellaista mistä me ihmiset emme olleet ehtineet edes haaveilla lyhyen olemassaolomme aikana, ja he pystyivät julistamaan aikeensa yhtäaikaisesti kaikilla maailman kielillä. Taivaalle ilmentyneet laivastot olivat niin massiivisia, että ne peittivät taakseen auringonvalon puolelta maailman väestöltä ja niistä kajahtava julistus kuului kaikille tauotta yhden vuorokauden ajan. He kertoivat miksi valitsivat Maan. Oli kuulema poikkeuksellisen onnekasta löytää planeetta, joka keskitti edelleen kaiken energiansa kansojen välisiin, sisäisiin sotiin. Suurin osa planeetoista oli hylännyt tämän käytännön jo miljoonia vuosia sitten ja keskittynyt siitä edespäin planeettojen välisiin sotiin, joissa panoksina puhuttiin kokonaisten lajien selviytymisestä ja tuhosta. Tästä syystä maan kaltaista planeettaa pidettiin äärimmäisen alikehittyneenä, tehottomana ja mikä tärkeintä; riippumattomana. Muukalaiset tuskin olisivat valinneet meitä, jos olisimme paraikaa olleet sodassa jonkun toisen planeetan kanssa. Planeettojen välisissä sodissa voittaja sai tehdä valloittamallaan planeetalla mitä halusi ja monelle se lupasi elintärkeää mahdollisuutta oman lajin tulevaisuudelle. Muukalaisten silmissä me olimme ikään kuin vapaata riistaa, joihin kajoaminen ei vaarantaisi suhteita muiden planeettojen kanssa ja loisi riskiä uuden sodan syntymiselle. Ensin me luulimme, että he tulivat tuhoamaan Maan. Pyyhkiäkseen ihmiskunnan kartalta tai kenties istuttamaan oman siemenensä vehreään elinympäristöömme. Olisi ollut armollista antaa elämän sammua nopeasti ja kivuttomasti. Olisimme kaikki menneet kerralla ja ihmiskunta olisi tullut tiensä päähän. Kun julistuksessa kerrottiin, mikä ilmeentymisen todellinen tarkoitusperä kuitenkin oli, muistan ensi kertaa tunteneeni epätoivon aiheuttaman kuvotuksen paineena kurkusssani. He halusivat kohtumme. Sen yhden asian, joka teki ihmisistä hyödyllisiä. Myöhemmin puhuttiin siitä, että sille on syynsä mikseivät tiedemiehet olleet osanneet vielä tuohonkaan päivään mennessä kasvattaa sikiötä laboratorio-olosuhtein rakennetussa kohdussa. Tiedepiireissä oltiin vitsailtu, että jälkeläisen kasvattamista kohdussa voisi verrata taianomaiseen tapahtumaan, jota ei ikinä pystyttäisi täysin selittämään tai kopioimaan. Myös muukalaiset tiesivät tämän ihmisistä. Miljoonia vuosia kestäneet sodat muiden planeettojen kanssa olivat altistaneet heidät elohopean kaltaiselle aineelle, joka oli lähes tuhonnut heidän kykynsä kantaa jälkipolvea. Julistuksessa he ilmoittivat ottavansa jokaisen 24 vuotiaan naispuolisen henkilön mukaansa joka kolmas vuosi turvatakseen lajinsa tulevaisuuden. Naiset pakattaisiin massiivisiin laivastoihin ja heidän loppuelämänsä tehtävä olisi kasvattaa kohduissaan muukalaisten jälkeläisiä, elintoimintoja tukeviin putkiin ja koneisiin kytkettyinä. Synnytys oli suurimmalle osalle

tappava, sillä muukalaisten jälkeläiset syntyivät puolen vuoden sikiämisajan jälkeen varsin kehittyneinä kaapien tiensä ulos. Niihin jotka selviäisivät istutettaisiin välittömästi uusi muukalaisalkio. Nieleskellessäni kurkkuuni noussutta kuvotuksen tunnetta muistan ajatelleeni, että muukalaiset olivat kovin perusteellisia selityksissään siitä mitä tulisi tapahtumaan ja mikä oli ajanut heidät kyseiseen tilanteeseen. Elokuvamaiset mielikuvat vihaisina hyökkäävistä olioista olivat vaihtuneet joksikin paljon pelottavammaksi. Kun he kertoivat aikomuksistaan ja syistään tunteettoman korrektisti ja rauhallisesti, ymmärsimme että heidän tahtonsa tulee tapahtumaan halusimme me sitä tai emme. Muukalaiset ilmoittivat tulevansa joka kolmas vuosi, jotta ihmiskunnan tulevaisuus olisi taattu ja sitä myöten myös heidän selviytymisensä. Kaksi vuotta peräkkäin nuoret naiset saivat vuorollaan täyttää 24 ja jatkaa elämäänsä, mutta se joka kolmantena vuotena astui tuohon naisen hedelmällisimpään ikään, tyytyisi kohtaloonsa lokakuisen sadonkorjuun uhrina. Meille kerrottiin, että poikalapsien suosimisella olisi peruuttamattomat seuraukset. Jos ihmiset eivät voisi olla hyödyksi heille, meidän olemassaololle ei enää olisi syytä. Kun julistus loppui kului 14 tuntia siihen, että sadonkorjuu alkoi. Kohderyhmään kuuluvien naisten iholla alkoi kimmeltää juokseva numerosarja, ikään kuin heidät olisi merkitty tätä varten jo kauan aikaisemmin. Kun kuulimme kotikadullamme asuvan naapurin isän huutavan hysteerisesti, juoksimme kaikki kadulle katsomaan ja siinä samassa toista päivää kestävä, järkyttynyt hiljaisuus oli tiessään. Hän yritti epätoivoisesti pitää kiinni ilmaan nousseen tyttärensä jaloista, joka kohosi taivaalla lepäävää laivastoa kohti. Näin taivaan täyttyvän itkevistä nuorista naisista ja heidän vaikeroivista läheisistään. Näin pienen lapsen itkevän laivastoon nousevan äitinsä perään ja erään miehen yrittävän kiinnittää kivenjärkäleitä vaimonsa nilkkoihin. Näin kyynelehtivän virkapukuisen poliisin antavan aseen taivaalle nousevan tyttärensä käteen, ja hetkeä myöhemmin kuulin aseen laukeavan. Sadonkorjuu kestä yhteensä kolme tuntia, mutta sen jälkeen taivas tuli esiin ja laivastot lipuivat tiehensä. Olin 15 kun he tulivat ensimmäisen kerran. Muistan tunteneeni iloa ja kateutta vanhempaa siskoani kohtaan, joka oli tapahtuman aikaan ehtinyt juuri täyttää kaksikymmentäkuusi vuotta, sekä helpotusta kahta nuorempaa veljeäni kohtaan. Eilen katselin taas vaahteranlehtien putoavan kotikadullemme ja mietin miten erilaista elämämme oli 8 vuotta sitten , ennen ensimmäistä ilmeentymistä. Täytin viime kuussa 23 vuotta. Ensi vuosi on sadonkorjuuvuosi.